

РЕШЕНИЕ

№ 197

гр. Шумен, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Азадухи Ов. Карагьозян

Членове: Константин Г. Моллов
Теодора Енч. Димитрова

при участието на секретаря Татяна Св. Тодорова
като разгледа докладваното от Теодора Енч. Димитрова Въззивно
гражданско дело № 20233600500207 по описа за 2023 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на „ Профи Кредит България „ ЕООД, ЕИК 175074752, представлявано от С.Н. Н. и Н.М.Л., чрез пълномощника юрисконсулт Г.П.А. срещу решение № 157/06.03.2023 г. по гр.д. № 1940/2022 г. по описа на ШРС в частта, в която са отхвърлени предявените от дружеството установителни иски за главница за сумата над 2 834.16 лева до претендираната сума от 4 003.15 лева, или за разликата от 1 159.99 лева и за договорно възнаграждение за сумата над 447.40 лева до пълния предявен размер от 2 105.64 лева, или за разликата от 1 658.24 лева.

Жалбоподателят намира решението за неправилно в обжалваната част, по съображения, подробно изложени в жалбата му, поради което моли въззивният съд да го отмени и постанови друго, с което да установи съществуването вземане на „ Профи Кредит България „ ЕООД срещу Д. Н. Ц. относно претендираната главница за сумата над 2 834.16 лева до 4 003.15 лева, или за разликата от 1 159.99 лева и за договорно възнаграждение за сумата над 447.40 лева до пълния предявен размер от 2 105.64 лева, или за разликата от 1 658.24 лева, ведно със законната лихва от входиране на заявлението до окончателното плащане на вземането.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е депозиран отговор от въззиваемия Д. Н. Ц., чрез пълномощника адв. Д. С. от ШАК, в който оспорва жалбата като недопустима, необоснована и неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена, като му бъдат присъдени извършените

по делото разноси.

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, редовна и допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следното:

Гр.д. № 1940/2022 г. по описа на ШРС е образувано по искова молба на жалбоподателя срещу въззиваемия, имаща за предмет искане за признаване за установено съществуването на вземане в полза на ищеца срещу ответника в размер на 9 959.89 лева, от които 4 003.15 лева – главница, 2 105.64 лева – договорно възнаграждение от падежа на първата непогасена вноска – 26.08.2020 г. до датата на предсрочна изискуемост – 04.08.2021 г., 2 606.33 лева – възнаграждение за закупен пакет допълнителни услуги, 520.93 лева – лихва за забава и 723.84 лева – законна лихва, дължима от 04.08.2021 г. – датата на предсрочна изискуемост до 30.05.2022 г., представляващи неизплатени задължения по договор за потребителски кредит № 3037425608, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до плащане на вземането.

В отговора си ответникът е оспорил предявените иски като изцяло неоснователни, навеждайки възражения за нарушаване разпоредбите на чл.11, ал.1, т.9, 10, 11, 12, 20, чл.29, ал.4 и ал.6 от ЗПК и на добрите нрави, както и възражение за надвнесени от негова страна суми, за които прави възражение за прихващане.

Първоинстанционният съд е приел, че е сезиран с обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.422, вр. чл.415 от ГПК, като с решението си е признал за установено, по реда на чл. 422, вр. 415 ГПК, че Д. Н. Ц., с ЕГН: ***** и адрес: с. Х..., дължи на „Профи Кредит България“ ЕООД, с ЕИК 175074752, седалище и адрес на управление: гр. С..., по договор № 3037425608/30.10.2018 г. за потребителски кредит „ПрофиКредитСтандарт“, парично вземане в размер на 2 843.16 лева - непогасена главница, за което има образувано заповедно производство - ЧГД № 1166/2022 г. по описа на РС - Шумен, като по реда на чл. 410 ГПК против длъжника - потребител има издадена Заповед № 541/01.06.2022 г. за изпълнение на парично задължение, платима по банкова сметка IBAN: BG 94 BPBI 79401057379002, BIC BPBIBGSF, банка “Юробанк България” АД, на основание чл. 11, ал. 2 ЗПК, вр. чл. 240, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1 вр., чл. 71 ЗЗД, ведно със законна лихва върху вземането, от датата на заявлението – 31.05.2022 г. до окончателно плащане, като е отхвърлил иска до пълно претендирания размер от 4 003.15 лева, като неоснователен; признал е за установено, по реда на чл. 422, вр. 415 ГПК, че Д. Н. Ц. дължи на „Профи Кредит България“ ЕООД по договор № 3037425608/30.10.2018 г. за потребителски кредит „ПрофиКредитСтандарт“, парично вземане в размер на 447.40 лева – непогасено договорно възнаграждение дължимо за периода от 26.08.2020 г. до 04.08.2021 г. (датата на предсрочна изискуемост), за което има образувано заповедно производство - ЧГД № 1166/2022 г. по описа на РС - Шумен, като по реда на чл. 410 ГПК против длъжника - потребител има издадена Заповед № 541/01.06.2022 г. за изпълнение на парично задължение, платима по банкова сметка IBAN: BG 94 BPBI 79401057379002, BIC BPBIBGSF, банка “Юробанк България” АД, на основание чл. 11, ал. 2 ЗПК, вр. чл. 240, ал. 2, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 71

33Д, като е отхвърлил иска до пълно претендиращия размер от 2 105.64 лева, като неоснователен; отхвърлил е предявения, по реда на чл. 422, вр. 415 ГПК, положителен установителен иск, с правно основание чл. 11, ал. 2 ЗПК, вр. чл. 286, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 71 33Д, за признаване като установено, че ответникът Д. Н. Ц. дължи на ищеца „Профи Кредит България“ ЕООД парично вземане, в размер на 2 606.33 лева - възнаграждение за закупен пакет допълнителни услуги по Договор за потребителски кредит „ПрофиКредитСтандарт“ № 3037425608/30.10.2018 г., за което има образувано заповедно производство - ЧГД № 1166/2022 г. по описа на РС - Шумен, като по реда на чл. 410 ГПК против длъжника - потребител има издадена Заповед № 541/01.06.2022 г. за изпълнение на парично задължение, като неоснователен; отхвърлил е предявения, по реда на чл. 422, вр. 415 ГПК, положителен установителен иск с правно основание чл. 92 вр. чл. 86 33Д, за признаване като установено, че ответникът Д. Н. Ц. дължи на ищеца „Профи Кредит България“ ЕООД парично вземане, в размер на 520.93 лева – мораторна неустойка върху главницата за период от 27.12.2018 г. до 04.08.2021 г. по договор за потребителски кредит „ПрофиКредитСтандарт“ № 3037425608/30.10.2018 г., за което има образувано заповедно производство - ЧГД № 1166/2022 г. по описа на РС - Шумен, като по реда на чл. 410 ГПК против длъжника - потребител има издадена Заповед № 541/01.06.2022 г. за изпълнение на парично задължение, като неоснователен; признал е за установено, по реда на чл. 422, вр. 415 ГПК, че Д. Н. Ц. дължи на „Профи Кредит България“ ЕООД парично вземане в размер на 236.94 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за период от 04.08.2021 г. (датата на предсрочна изискуемост) до 30.05.2022 г., за което има образувано заповедно производство - ЧГД № 1166/2022 г. по описа на РС - Шумен, като по реда на чл. 410 ГПК против длъжника - потребител има издадена Заповед № 541/01.06.2022 г. за изпълнение на парично задължение, платима по банкова сметка IBAN: BG 94 BPBI 79401057379002, BIC BPBIBGSF, банка „Юробанк България“ АД, на основание чл. 86 33Д, като е отхвърлил иска до пълно претендиращия размер от 723.84 лева, като неоснователен; осъдил е Д. Н. Ц. да плати на „Профи Кредит България“ ЕООД разноски, съразмерно на уважената част от исковите, в размер на 223.71 лева, по заповедното и исковото производства, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, както и „Профи Кредит България“ ЕООД да плати на Д. Н. Ц. разноски, съразмерно с отхвърлената част от исковите, в размер на сумата 804.71 лева съобразно отхвърлената част от исковите, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението се обжалва от ищеца в частта, в която са отхвърлени предявените от дружеството установителни иски за главница за сумата над 2 834.16 лева до претендираната сума от 4 003.15 лева, или за разликата от 1 159.99 лева и за договорно възнаграждение за сумата над 447.40 лева до пълния предявен размер от 2 105.64 лева, или за разликата от 1 658.24 лева. В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

При проверка по реда на чл.269 от ГПК въззивният съд намери, че решението е валидно и допустимо в обжалваната част.

По съществото на спора, от събраните по делото писмени доказателства се доказва и не спори, че между страните е бил сключен договор за потребителски кредит

„ПрофиКредитСтандарт“ № 3037425608/30.10.2018 г., при следните параметри: сума по кредита – 5 000 лева, срок на кредита – 36 месеца, размер на вноската – 243.98 лева, дата на погасяване – 26-то число на месеца, ГПР – 49.89 %, ГЛП – 41.17 %, лихвен процент на ден – 0.11 %. Със споразумение към същия договор от ответника е бил избран и закупен пакет допълнителни услуги, при уговорено възнаграждение 3 766.32 лева и размер на вноската 104.62 лева, като общото задължение по договора е било определено в размер на 12 549.60 лева и общ размер на вноската 348.60 лева.

С преводно нареждане от 31.10.2018 г. сумата от 5 000 лева е била преведена от заемотателя по сметка на заемателя в „ДСК банк“.

С анекс № 1/26.06.2019 г. страните са отложили погасителна вноса № 6, като същата следва да бъде заплатена в края на погасителния план, представляващ неразделна част от анекса.

С анекс № 2/23.07.2019 г. страните са отложили погасителни вноски № 7 и № 8, като те следва да бъдат заплатени в края на погасителния план, представляващ неразделна част от анекса.

С анекс № 3/23.10.2019 г. страните са договорили намаляване на погасителни вноски от № 10 до № 13 на 95.60 лева, като те следва да бъдат заплатени в края на погасителния план, представляващ неразделна част от анекса.

С анекс № 4/11.05.2020 г. страните са договорили да бъде намален размера на погасителни вноски № 15, 16 и 17 на 103.06 лева, като те следва да бъдат заплатени в края на погасителния план, представляващ неразделна част от анекса.

С анекс № 5/18.05.2020 г. страните са договорили да бъде намален размера на погасителни вноски № 18 и 19 на 191.60 лева, като те следва да бъдат заплатени в края на погасителния план, представляващ неразделна част от анекса.

Според представеното от ищеца извлечение по сметка № 3037425608 /л. 44/, до 26.07.2020 г. ответникът е внесъл за погасяване на кредита общо 3 980.30 лева, след което е преустановил плащанията.

С уведомително писмо от 05.08.2021 г. до длъжника кредиторът е обявил предсрочна изискуемост на кредита, считано от 04.08.2021 г.. Уведомлението е било връчено на ответника чрез известие с обратна разписка, с отразен за отказ за получаването му от адресата, удостоверен с подписите на присъствалите: М.М.Ц. и В.Х.А..

На 31.05.2022 г. заемотателят е депозирал заявление по чл. 410 от ГПК, въз основа на което, по ч.гр.д. № 1166/2022 г. по описа на ШРС срещу заемателя е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 541/01.06.2022 г., с която е задължен да заплати сумите от 4 003.15 лева – остатъчна предсрочно изискуема главница, ведно със законната лихва от 31.05.2022 г. до окончателно плащане; 2 105.64 лева – непогасено падежирало договорно възнаграждение дължимо за периода от 26.08.2020 г. до 04.08.2021 г.; 2 606.33 лева – непогасено възнаграждение за закупен пакет допълнителни услуги; 520.93 лева – непогасена лихва за забава от 27.12.2018 г. до 04.08.2021 г. и 723.84 лева – законна лихва

дължима от 04.08.2021 г. до 30.05.2022 г., ведно със законната лихва от 31.05.2022 г. до окончателното плащане на вземането, както и разноски в размер на 249.20 лева. В законоустановения срок длъжникът е депозирал възражение срещу заповедта за изпълнение, с оглед на което заповедният съд е указал на кредитора да предяви вземанията си по съдебен ред, което същият е сторил в едномесечен срок от връчване на уведомлението, с разглежданата искова молба.

С влязло в сила решение № 157/26.03.2023 г. по гр.д. № 1940/2022 г. по описа на ШРС в отношенията между страните е признато за установено, че в полза на кредитора по процесния договор за кредит съществуват валидни, ликвидни и изискуеми вземания, както следва: 2 843.16 лева – главница, ведно със законната лихва от датата на заявлението 31.05.2022 г. до окончателното ѝ плащане, 447.40 лева непогасено договорно възнаграждение за периода 26.08.2020 г. – 04.08.2021 г. и 236.94 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 04.08.2021 г. – 30.05.2022 г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 541/01.06.2022 г..

При така установените факти съдът, приема, че предявените искове са допустими.

По основателността им, съобрази следното:

Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест /чл.154, ал.1 от ГПК/, за успешно провеждане на защитата му по иск с правно основание чл.415, респ. чл.422 от ГПК, ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти, а именно: че спорното главно право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на валидно облигационно правоотношение между дружеството-кредитор и ответника, настъпване изискуемостта на паричните задължения на последния и, изпълнение на задължението на кредитора по конкретния договор. Ответната страна следва да установи факта на заплащане на дължимите суми по договора.

В случая от доказателствата по делото се установи по категоричен начин, че между страните е бил сключен валиден договор за потребителски кредит „ПрофиКредитСтандарт „, № 3037425608/30.10.2018 г., по който ищецът е кредитодател, а ответникът кредитополучател, като размерът на предоставения и усвоен кредит е бил 5 000 лева, подлежащ на възстановяване за срок от 36 месеца, на равни месечни вноски от 243.98 лева, при ГПР 49.89 %, ГЛП 41.17 % и лихвен процент на ден 0.11 %. Със същия договор е бил закупен пакет допълнителни услуги с цена 3 766.32 лева и дължима погасителна вноска 104.62 лева, при което общото задължение по договора е възлизало в размер на 12 549.60 лева, подлежащо на погасяване в срок от 36 месеца, на равни месечни вноски в размер на 348.60 лева. С анекс № 1/26.06.2019 г. страните са отложили погасителна вноска № 6, като същата следва да бъде заплатена в края на погасителния план, представляващ неразделна част от анекса. С анекс № 2/23.07.2019 г. страните са отложили погасителни вноски № 7 и № 8, като те следва да бъдат заплатени в края на погасителния план, представляващ неразделна част от анекса. С анекс № 3/23.10.2019 г. страните са догворили намаляване на погасителни

вноски от № 10 до № 13 на 95.60 лева, като те следва да бъдат заплатени в края на погасителния план, представляващ неразделна част от анекса. С анекс № 4/11.05.2020 г. страните са договорили да бъде намален размера на погасителни вноски № 15, 16 и 17 на 103.06 лева, като те следва да бъдат заплатени в края на погасителния план, представляващ неразделна част от анекса. С анекс № 5/18.05.2020 г. страните са договорили да бъде намален размера на погасителни вноски № 18 и 19 на 191.60 лева, като те следва да бъдат заплатени в края на погасителния план, представляващ неразделна част от анекса. Установи се също, че по договора са били направени погасителни вноски в размер общо на 3 980 лева.

По своята същност визирият договор е договор за потребителски кредит по смисъла на чл.9 от ЗПК, поради което по отношение на него са приложими регламентираните от закона императивни разпоредби, съответно разпоредбите на ЗЗП.

В чл.21, ал.1 от ЗПК е посочено изрично, че всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

Според изричната разпоредба на чл.22 от ЗПК, договорът за кредит е недействителен когато при сключването му са нарушени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и т.20.

Съгласно чл.23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

При преценка действителността на процесния договор, съдът намери, че същият не отговаря на изискванията на чл.11, ал.1, т.9 и т.10 от ЗПК, поради следното:

Според разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Съгласно чл.19, ал.1 от ЗПК, ГПР по кредита изразява общите разходи на кредита за потребителя, настоящи и бъдещи / лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. и дължимите на посредниците за сключването на договора /, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит. Дефиницията по § 1, т. 1 не съдържа изчерпателно изброяване на конкретните разходи, които се включват в общия разход по кредита. Те са формулирани общо като "всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати". В § 1, т. 2 от ДР на ЗПК е дадена легална дефиниция за "Обща сума, дължима от потребителя" и това е

сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита на потребителя.

Съгласно чл.19 от ЗПК, годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула съгласно приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания. При изчисляване на годишния процент на разходите по кредита не се включват разходите: 1. които потребителят заплаща при неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит; 2. различни от покупната цена на стоката или услугата, които потребителят дължи при покупка на стока или предоставяне на услуга, независимо дали плащането се извършва в брой или чрез кредит; 3. за поддържане на сметка във връзка с договора за потребителски кредит, разходите за използване на платежен инструмент, позволяващ извършването на плащания, свързани с усвояването или погасяването на кредита, както и други разходи, свързани с извършването на плащанията, ако откриването на сметката не е задължително и разходите, свързани със сметката, са посочени ясно и отделно в договора за кредит или в друг договор, сключен с потребителя. Годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни.

Видно от договора за кредит, допълнителните споразумения към него и ОУ, по отношение на договорения между страните ГПР липсва ясно разписана методика за начина на изчисляването му и разходите по кредита, от които се формира. На следващо място, не е ясно как точно е изчислена посочената в договора фиксирана лихва и как е включена при пресмятането на ГПР. По този начин е невъзможно да се прецени дали посочения в договора ГПР отговаря на действителния и потребителят е поставен в невъзможност да разбере какъв реално е процентът на оскъпяване на ползвания от него финансов продукт. Горното налага извод, че при определяне на ГПР не са били спазени изискванията на чл.11, ал.1, т.9 и т.10. от ЗПК, както и, че клаузата за общия размер на сумата, която следва да плати потребителят е неравноправна по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 93/13/ЕО и влече недействителност на договора в неговата цялост.

На следващо място, възнаграждението за допълнителни услуги е пряко свързано с договора за кредит, известно е на кредитора и е включено в общата сума по договора, която потребителят трябва да заплати, като предвидените в пакета услуги / приоритетно разглеждане и изплащане на кредита, възможност за отлагане на определен брой погасителни вноски, възможност за намаляване на определен брой погасителни вноски, възможност за смяна на дата на падеж, улеснена процедура за получаване на допълнителни парични средства / са на практика обслужващи усвояването и управлението на кредита, поради което не може да се приеме, че се касае за допълнителни услуги по см. на чл. 10а, ал.

2 от ЗПК. Предвидените такива в чл. 10а, ал. 1 от ЗПК нямат пряко отношение към насрещните задължения на страните по договора, а именно предоставяне на паричната сума и нейното връщане, ведно с договорената възнаградителна лихва, докато посочените в споразумението между страните допълнителни услуги, по своята същност касаят изпълнението на задълженията на потребителя по договора и на кредитодателя относно приоритетното разглеждане и изплащане на потребителския кредит, които по своята същност са действия по усвояването и управлението на кредита. Ето защо, с уговарянето на допълнително възнаграждение за кредитодателя в споразумението за предоставяне на пакет от допълнителни услуги се заобикаля разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, тъй като начисляването и събирането на посочените суми по пакета за допълнителни услуги не представлява плащане за услуга, а фактически представлява прикрити разходи по кредита, с които се надхвърлят ограниченията на закона за максимален размер на ГПР. Освен, че клаузата, определяща задължение за плащане на определена сума за включен пакет от допълнителни услуги е нищожна, тъй като заобикаля закона, въвеждайки допълнителни разходи, недопустими по действащото законодателство и надхвърлящи допустимите разходи по кредита, определени в ЗПК, то с нея се въвежда задължение за потребителя да заплати за правото да договори с другата страна – кредитора, за изменение параметрите на сключения договор, като на потребителя не е гарантиран определен резултат, а същият зависи от волята на другата страна – кредитора. Поради това се налага извода, че задължението е уговорено с цел получаване на възнаграждение за отпуснатия кредит над допустимото по закон, скрито възнаграждение, което следва да се отчете при общия разход по кредита, следователно и да се включи при изчисляването на ГПР, съобразно императивните разпоредби на чл. 19, ал. 1 от ЗПК и § 1, т. 1 от ДР на ЗПК. В конкретната хипотеза е договорено да се заплаща възнаграждение за допълнителни услуги, заедно с всички останали задължения по кредита, което реално оскъпява договора за кредит, със сума в пъти по-голяма от уговорената лихва за ползване на заетата сума и има характер на скрита възнаградителна лихва, с оглед на което се явява уговорено в противоречие с принципите на справедливостта в гражданските и търговските отношения и с разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

Посочването в договора за кредит на по-нисък от действителния ГПР, което представлява невярна и следователно измамна информация относно общите разходи по кредита, следва да се окачестви и като нелоялна и заблуждаваща търговска практика по см. на чл. 6, § 1 от Директива 2005/29/ЕО за нелоялните търговски практики, тъй като заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на цената на договора и го подтиква или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Това от своя страна означава, че клаузата относно общия размер на сумата, която следва да плати потребителя, е неравноправна по см. на чл. 4, § 1 от Директива 93/13/ЕО и влече недействителност на договора в неговата цялост.

Изложеното е основание да се приеме, че процесният договор за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22, вр. чл. 11, т. 9 и т. 10 от ЗПК, поради което и

съгласно разпоредбата на чл.23 от ЗПК кредитополучателят дължи чистата стойност на кредита, но не и лихва или други разходи по кредита.

В чл.23 от ЗПК е предвидено, че когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита и не дължи лихва или други разходи по него. Тази разпоредба е императивна и урежда последиците от сключен недействителен договор за потребителски кредит, като следва да бъде съобразена и приложена от съда, доколкото връщането на чистата стойност на кредита се дължи по силата на изрична, императивна правна норма, независимо, че кредиторът не се е позовал на нея в заявлението.

От изложеното следва, че ищецът има право да получи чистата стойност на кредита в размер на 5 000 лева, намалена с направените плащания от страна на ответника в размер на 3 980.30 лева, или сумата от 1 019.70 лева, за която предявеният установителен иск за главница е основателен и доказан и следва да се уважи. В Останалата част, за разликата до 4003.15 лева искът е неоснователен и подлежи на отхвърляне. Доколкото обаче първоинстанционният съд е уважил претенцията в размер до 2 843.16 лева и с оглед забраната по чл.271, ал.1, изр.II от ГПК за влошаване положението на жалбоподателя, обжалваното решение не би могло да се ревизира в тази част, като следва да се приеме за правилно в обжалваната част, в която искът е отхвърлен за разликата от 2 843.16 лева до 4 003.15 лева.

Относно претенцията за заплащане на договорно възнаграждение, приема, че се явява изцяло неоснователна, предвид факта, че, съобразно приложимата в случая императивна норма на чл.23 от ЗПК, ответникът дължи единствено неизплатената част от главницата, но не ѝ уговорената в полза на ищеца възнаградителна лихва. Доколкото обаче първоинстанционният съд е уважил претенцията в размер до 447.40 лева и с оглед забраната по чл.271, ал.1, изр.II от ГПК за влошаване положението на жалбоподателя, обжалваното решение не би могло да се ревизира в тази част, като следва да се приеме за правилно в обжалваната част, в която искът е отхвърлен за разликата от 447.40 лева до 2 105.64 лева.

Само за пълнота, следва да се отбележи, че настоящата инстанция не споделя изводите на първоинстанционния съд досежно датата на настъпване на предсрочната изискуемост, тъй като действително уведомлението на ищеца до ответника е с дата 05.08.2021 г., но, видно от клеймото на известието, то е било връчено на последния на последваща дата, която не може да се определи точно, поради нечетливост на пощенското клеймо, но е след 09.08.2021 г., от която дата следва да се приеме, че изявлението за обявяване на кредита за предсрочно изискуем е достигнало до длъжника, съобразно възприетото в съдебната практика, включая задължителна такава / Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС /, че предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ.

В съответствие с изложените фактически и правни доводи и поради съвпадане на крайния резултат, достига до извод, че в обжалваната част първоинстанционното решение е

правилно и следва да се потвърди.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК жалбоподателят следва да заплати на въззиваемия деловодни разноски за въззивна инстанция в размер на 780 лева – платен адвокатски хонорар.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 157/06.03.2023 г. по гр.д. № 1940/2022 г. по описа на Районен съд – Шумен в ЧАСТТА, в която са отхвърлени като неоснователни предявените от „Профи Кредит България“ ЕООД, с ЕИК 175074752, седалище и адрес на управление: гр. С... положителни установителни искове по реда на чл.422, вр. чл.415 от ЗЗД, за признаване за установено съществуването вземане на дружеството – ищец от ответника Д. Н. Ц., с ЕГН: ***** и адрес: с. Х... за непогасена главница в размер над 2 843.16 лева до пълния предявен размер от 4 003.15 лева и за договорно възнаграждение в размер над 447.40 лева до пълния предявен размер от 2 105.64 лева, произтичащи от договор за потребителски кредит „ПрофиКредитСтандарт“ № 3037425608/30.10.2018 г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 541/01.06.2022 г. по ч.гр.д. № 1166/2022 г. по описа на ШРС.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА Профи Кредит България“ ЕООД, с ЕИК 175074752, седалище и адрес на управление: гр. С... да заплати на Д. Н. Ц., с ЕГН: ***** и адрес: с. Х... деловодни разноски във въззивното производство в размер на 780.00 лева – платен адвокатски хонорар.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок, от връчването му на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____